

Siyahlı Sarışın

Yaprak Öz

Siyah krepdöşinden, yarasa kollu, bele oturan kloş etek üzerine bir kat uzun volanlı elbise

Bendeniz Yıldız Alatan. Usta bir terzi, dört dörtlük bir ev kadınıyım. Zonguldak'ta yaşıyorum ve Ereğli Kömür İşletmeleri Kozlu Ocağı başmühendislerinden Ziya Alatan'ın eşiyim. Aynı zamanda fahri detektifim ve maceralarımı yazıyorum. Bugüne dek dört maceramı yazıya döktüm. Şimdi sıra beşincisinde: 1988 senesinde başımdan geçen son maceramı, siz gelecekteki okurlarıma sunmaktan şeref duyuyorum.

Beşinci maceranın geçtiği senenin son aylarındayım şimdi. Anlatmak içinse en başa, 1987'yi 1988'e bağlayan geceye dönmem gerekiyor. 1987 pek maceralı geçmişti. Yunanistan'daki tatilimiz sırasında yaşadığım heyecan verici bir cinayet koşturmacasından sonra, Kılıç Mahallesi'ndeki evimize dönünce, kendimi dikiş dikmeye ve yazmaya vermiştim. Yılbaşı gecesi yaklaşırken ise, artan dikiş taleplerinden dolayı biraz yorgundum fakat tatlı bir yorgunluktan bu. Kılıç Kulübü'nde her 31 Aralık gecesi düzenlenen yılbaşı balosuna doğru elbise siparişleri çoğalırdı, bu sefer de gelenek değişmedi. Aralık ayı boyunca diktim de diktim.

Vazifelerim neticelendiğinde, üzerimdeki tatlı rehavete rağmen kendime de bir kıyafet hazırladım. Bu seneki balo maskeliydi ve kedi kılığına girmeye karar verdim. Siyah krepdöşin kumaşı biçtim, seksenlerin modasına uygun yarasa kollar yaptım ve bele oturan kloş etek üzerine bir kat uzun volanlı elbiseye hareket kattım. Uzun, siyah eldivenler giydim, bigudilediğim kısa saçlarımı açıp havahlı bir biçimde fırçaladım, güzelce makyaj yaptım, küçük, pırlantalı küpelerimi taktım ve son olarak da kedi gözü biçimindeki maskeyi gözlerime geçirdim. Maskeyi siyah satenden dikmiştim ve burnun üstüne denk gelen kısmına üçü

sağda, üçü solda olmak üzere siyah telden kedi bıyıkları yerleştirmiştim. Artık bir kediydim. Siyah topuklu ayakka-bılarımı giyince ve küçük, siyah çantamı da elime alınca kostümüm tamamlanmıştı.

Eşim Ziya ise Zorro kılığındaydı. Takım elbisesinin üzerine, yakası ve bordürleri kırmızı satenden, siyah bir pelerin giymişti ve bu pelerin benim eserimdi. Yine benim diktiğim siyah Zorro maskesinin ardında, briyantınlanmış bembeyaz saçları ve bıyıkları, yakışıklı yüzüyle parlıyordu.

“Bağda zülf ü ruhun andukça bu kimdir diyü, sümbül ü gül biri birinden sual eyler beni.”

“Canım, canım benim, kimden bu güzel dizeler?”

“Nedim’den Yıldızcığım. Ben bahçede saçını ve yanağını andıkça, sümbül ile gül birbirlerine ‘Bu kim?’ diye beni sorarlar, diyor.”

“Ah canım sevgilim, ne hoş sözler.”

“Seni böyle muhteşem şıklıkta görünce, içimden taşı-verdiler.”

“Evet fakat bahçemiz kar içinde, sümbülle gülün ortaya çıkmasına birkaç ay var daha.”

“Sen bana onları varmış gibi hayal ettiriyorsun Yıldız.”

“Teşekkür ederim bir tanem. Maskemi nasıl buldun?”

“Çok seksi. Kedi kadın olarak muhteşem görünüyorsun.”

“Sen de dünyaya gelmiş en yakışıklı Zorro’sun.”

“Ben de ellili, altmışlı yaşlarıma geldiğimde sizin gibi hâlâ âşık olmak istiyorum!”

Torunumuz Berrak odasından çıkmış, ona diktiğim sarı tafta kıyafet içinde ışıldıyordu. Kılıç’ın gençleri kulüpteki maskeli baloya gelmeyecek, evlerden birinde kendi aralarında, seksenler şarkıları eşliğinde parti yapacaktı. Berrak’ın, erkek arkadaşı Cem’le iştirak edeceği bu parti, torunumu çok heyecanlandırıyordu.

“Sen de bizim gibi mutlu olursun inşallah, yavrum.”

“Siz tanıştığınızda Cem’le benim yaşımıydınız, değil mi anneanne?”

“Evet, ben senin yaşıdaydım, deden daha büyük, ben tam senin kadardım.”

“Belki Cem’le ben de evleniriz.”

“Belki, yavrum. Hayırlısı ne ise öyle olsun.”

“Tam bir annem gibi konuştun ama bu kedi maskesi ardında, bu elbise içinde hiç de annem gibi değilsin!”

Bir kahkaha atıp torunumun hafifçe pembe allık sürülmüş yanağını öptüm. Sonra kendime antredeki boy aynasında baktım. Hakikaten, hiç de elli dokuz yaşında bir annem gibi değildi görüntüm. Kendimi daha ziyade otuz dokuz yaşında gibi hissediyordum. Ziya’ya döndüm. Saçları ve bıyıkları bembeyaz olmasa, o da hiç altmışlarında gibi görünmeyecekti. Bizi genç tutan şeyin, birbirimize olan aşkımız, sevgimiz, saygımız olduğunu düşündüm.

Beni zinde tutan bir başka şey de cinayet çözmekti. Fakat artık kim bilir ne vakit karşıma bir cinayet yahut gizem vakası çıkardı. Böyle düşünmeden edemiyordum. Esrarengiz bir şeylerle karşılaşsam ne güzel olurdu 1988 senesinde. İçimden bunu dileyerek çalan kapıya yöneldim. Cem karla kaplı beresi ve paltosunun altında kapıda göründü; Berrak’ı almaya gelmişti.

“Yavrum, niye zahmet ettin buraya kadar? Biz bırakcağız sizin eve onu.”

“Olsun Yıldız Teyze, içim rahat etmedi, ben alayım dedim.”

Berrak da o sırada kapıya gelmişti, paltosunu giyiyordu. Öpüşüp vedalaştıktan sonra bir süre Ziya’yla iki gencin arkasından baktık.

“Biz de böyleydik Yıldız.”

“Evet bir tanem.”

“Şimdi de aynıyız.”

“Aynıyız.”

Kocamı dudaklarından öpüverdim.

“Haydi, biz de çıkalım artık.”

“Çıkalım, bakalım Betiler evde mi hâlâ? Evdelerse onlarla gidelim. Nazanlar, Yağmurlar çoktan gelmiştir.”

Sevgili arkadaşlarım Beti, Nazan ve Yağmur neredeyse ben oradaydım. Onlardan büyük olmama rağmen çok güzel anlaşıyorduk. Onların Yıldız Ablalarıydım ne de olsa. Yağmur, kocası Yakup’la Kapuz’da, bize epey uzakta oturmasına rağmen Kılıç’tan hiç ayrılmaz, hep bizimle vakit geçirirdi. Dördümüz sürekli beraber olduğumuz için kulüpteki maskeli baloya onu ve kocasını, hatta kayınpederi Asaf Bey ile kayıinvalidesi Gülgün Hanım’ı da davet etmiştik. Tüm aile orada olacaktı.

Kılıç’ın en tepesinde yer alan evimizin önündeki buz tutmuş alanda dikkatle yürüyerek bitişiğimizde oturan Betiler’e uğradık. Onlar da tam çıkmak üzerelerdi. Uzun, sarı saçlarını lüle lüle kıvrımış olan Beti, prenses kılığındaydı. Kocası Zafer’i de yanımıza alarak, dördümüz, şen şakrak hâlde kulübe giden merdivenlerden aşağı inmeye başladık. Kulübün önüne vardığımızda Nazan ile kocası Selçuk da tam kapıdan içeri girmek üzereydi.

“Canikom, çok yakışmış kızıl peruk!”

Kar tanelerinin üzerini süslediği, topuz yapılmış perüğünü eliyle hafifçe temizleyen Nazan, yeşil gözlerinin içi gülerek beni yanaklarımdan öptü.

“Vilma Çakmaktaş’a benzemiş miyim Yıldız Abla?”

“Evet, çok!”

İçeri girer girmez üzerindeki kürkü çıkaran ve leopar desenli, bir omzu açık elbisesiyle kalan Nazan’ın güzelliği göz kamaştırıcıydı. Gözlerimiz hemen Yağmur’u aradı ve buldu. Şarap şişelerinin dizildiği kokteyl masasının önünde kocasıyla konuşuyordu. Yakup ile onu selamlamak üzere o yöne doğru gittik hemen.

“Ayy Yağmur, sarı saç ne kadar yakışmış!”

“Evet, enfes olmuş.”

“Harika.”

“Sağ olun Yıldız Abla, Nazan, Beti. Marilyn Monroe’ ya

mümkün olduğunca benzemek için elimden geleni yaptım. Nasıl, benzemiş miyim?”

O vahşi güzelliğiyle son derece çekicileşmiş olan Yağmur’a onaylayan bakışlarımızı yönelttik. Hakikaten benzemişti Marilyn’e. Boyundan askılı, beyaz elbisesiyle de ısıldıyordu. Bu elbiseyi tabii ki ben dikmiştim.

“Yalnız Yağmur, sana sarışınlık hakikaten yakışmış, dön bakayım şöyle. Normalde esmer olmana rağmen hiç çiğ durmamış vallahi.”

“Ayy Yıldız Abla, sence bir değişiklik olsun diye bu sene saçlarımı sarıya boyasam mı? Bu peruk çok açık, platin sarısı, bunun biraz daha koyusuna mesela, Beti’ninki gibi bir tona boyatsam mı ha, ne dersin?”

“Yazık saçlarına. Zaten permadan yıprandılar.”

“Aman, hevesimi alınca kestiririm, canlanır, kökü bende değil mi, uzar hemen.”

“Sen bilirsin, yavrum.”

“Yakup ne der Yağmur?”

“Bunu çok beğendi, onu da beğenir bence Nazan.”

“Efendim, hayırlı akşamlar dilerim, latif cazibeniz göz kamaştırıyor, hanımlar!”

Yağmur’un kayınpederi Asaf Bey’i memnuniyetle selamladık ve bize doğru yaklaşan eşi Gülgün Hanım’a doğru ilerleyip onu da yanaklarından öptük.

“Yıldız Hanımcığım, ben bir şey bulamadım, sadece böyle maske takmakla yetindim vallahi.”

“Aman, maksat eğlenmek olsun, Gülgün Hanım. Elbiseniz ne güzel.”

“İstanbul’a gittiğimde Vakko’dan almıştım.”

“Ayy Yıldız Abla, bana bundan diksene!”

“Tamam Nazancığım, Gülgün Hanım bir süreliğine ödünç verirse çıkarırım hemen patronunu.”

“Yaşasın!”

“Veririm tabii, vermez miyim? Beticiğim, nasılsın? Prenses olmuşsun. Bu ne güzel kıyafet böyle!”

“Yıldız dikti. Teşekkür ederim. Siz de çok güzelsiniz.”

“Sağ ol canım.”

Biz hanımlar kendi aramızda böyle konuşurken müzik başladı. Ellili, altmışlı senelerin romantik şarkıları çalıyordu. Müzik kısmını müzisyen Yağmur ayarlamış, günlerce eski 45’liklerden şarkıları kasetlere doldurmuştu. Eski şarkılar olmasını tüm Kılıçlılar istemişti, nostaljik bir yılbaşı balosu olmasını arzu ediyorduk. Yaş ortalaması eskileri kaldırıyordu. Kılıç, Ziya gibi emekliliği gelmiş olan mühendis ve doktorlarla doluydu. Esasında, 1988 senesi hüzünlü bir sene olacaktı, çünkü birkaç aile emeklilik dolayısıyla bir yahut iki sene içinde mahalleden ayrılmak zorundaydı ancak kalan vaktimizi en iyi biçimde geçirmek için elimizden geleni de yapacaktık.

Bir Sylvie Vartan şarkısı çalarken beni dansa kaldıran Ziya’nın güçlü kollarına kendimi bırakarak dönmeye başladım. Zafer Beti’yle, Selçuk Nazan’la, Yakup Yağmur’la, Asaf Bey Gülgün Hanım’la piste çıktı. Birbirimizle tatlı tatlı bakışarak, şakalaşarak dans edip durduk bütün gece. *Twist* yaptık, çıldırdık, kan ter içinde kaldık, bolca şarap içtik. Yeni yıla girdiğimizde hepimiz çakırkeyiftik.

Sabaha karşı karlı yollarda evimize doğru neşeyle yürürken, çok güzel bir yılbaşı gecesi geçirdiğimizi düşündüm. *İnşallah*, dedim içimden, *tüm sene de böyle neşeli geçer. Fakat bir macera yaşasam hiç fena olmaz hani. Ancak nerede*, diye iç geçirdim. Zonguldak, *Perisiz Köşk* macerasından beri müthiş bir sükûnet içindeydi. Küçük ve sevimli şehrimizde bir daha kim bilir ne vakit heyecan verici bir şeyler olurdu? O sırada beni nelerin beklediğinden habersizdim tabii. Tabiatıma aykırı bir hüzünle derin derin iç geçirirken bilemezdim ki, yakında bir cinayet işlenecek ve ben de çözmek için kolları sıvayacağım.

Heyhat Yıldız Alatan yeni bir seneye adım atarken, yeni bir gizeme de adım attığının farkında değildi.

Yıldız Alatan Maceraları

